

Opus Dei garīgums veicina „kristīgo sekulārismu”

Intervija ar Martinu
Ronheimeru (Martin
Rhonheimer) (Cīrihe, 1950),
ētikas un politiskās filosofijas
profesoru Svētā Krusta
Pontifikālajā universitātē Romā,
par viņa grāmatu «Pārveidot
pasauli. Opus Dei
aktualitāte»[1]. Grāmatā pētīti
jautājumi par attiecībām starp
patiesību un brīvību, par
sociālo plurālismu un valsts
sekulārismu.

3.06.2008

Kāpēc Jūs interesē attiecības starp patiesību un brīvību?

Daudzi ļaudis uzskata, ka sociālā plurālisma attīstība ir nesavienojama ar Baznīcas Maģistērija stingrību doktrīnas jautājumos. Savā grāmatā es pētu jautājumu par personiskās brīvības aizsardzību tajā, ko dēvē par „tiesībām uz patiesību”, un cenšos uz to atbildēt. Daži domā, ka *Opus Dei* ir institūcija, kas cīnās par atgriešanos pagātnē, lai gan *Opus Dei* harizma to ved tieši pretējā virzienā. Lai to pierādītu, es parādu *Opus Dei* garīgumu Vatikāna II koncila doktrīnas kontekstā, tajā, ko Vatikāns saka par reliģijas brīvību un valsts sekulārismu.

Kāpēc ir tik grūti saprast *Opus Dei* cilvēku autonomiju?

Dažas aprindas aizvien saglabā klerikālu mentalitāti, uzskatot, ka nav iespējams savienot centienus pēc kopīgiem garīgiem ideāliem un pilnīgu personisko brīvību un atbildību.

Saskaņā ar šo mentalitāti katoļiem ir jāpakļaujas Baznīcas vadības norādījumiem tajā, kas attiecas uz viņu politiskajām vai sociālajām saistībām. Līdz zināmai robežai šis apgalvojums ir patiesš attiecībā uz klēra locekļiem un jo īpaši klosterļaudīm. Viņiem to būtu likumīgi prasīt, bet ne parastajiem kristiešiem. Lai saprastu *Opus Dei* locekļu rīcību, atliek vienīgi padomāt par to, ka viņi ir parasti kristieši.

Dažās jomās kristiešu attieksme tiek dēvēta par «fundamentālistisku»...

Trešajā nodaļā es sev uzdodu jautājumu, kādas reālas sekas var izraisīt sekojošs paziņojums:

«Kristiešiem ir jārīkojas ar pilnu politisko atbildību, un sabiedrībā viņiem ir jārespektē laicīgās kārtības likumīgā autonomija, vienlaikus ar uzticību un paklausību izdzīvojot to, ko Baznīca piedāvā kā obligātas prasības kristieša sirdsapziņai.»

Manuprāt, «fundamentālistisks» ir tāds kristietis, kurš uzskata, ka valstij ir pienākums pasludināt par likumu visu morāles un ticības doktrīnu. Fundamentālistiski ir uzskati, kas nenošķir politisko un reliģijas patiesību, tādi uzskati, kas nepieļauj sekulāras valsts ideju tādā nozīmē, ka tā būtu konfesionāli neitrāla. Tie, kas nesaskata šīs atšķirības, neizprot pašu Baznīcu, jo šodien Baznīca aizstāv politiskās varas sekulāro raksturu.

Šobrīd šis jautājums ir sevišķi aktuāls, jo mums ir jāsaskaras ar islāma un tā kultūras izaicinājumu. Šajā kontekstā mums ir jāaizstāv

modernā sekulārisma kristīgās saknes, saknes, kuras ilgstoši paši kristieši nav apzinājušies. Tas, ka šīs saknes ir pilnībā apzinātas, ir bijis lēns un grūts process, un to es cenšos analizēt savā grāmatā.

Ko šajā kontekstā pārstāv *Opus Dei* garīgums? *Opus Dei* garīgums ir stimulējošs elements par labu „kristīgajam sekulārismam”. Tas ir iespējams tikai tādā sabiedrībā, kurā tiek respektētas patiesības un brīvības prasības, tikai tādā pasaulē, kurā Jēzus Kristus pestīšanu nesošā patiesība garīgi bagātina sabiedrību un laicīgās struktūras. Tas ir iespējams, pateicoties tādu kristiešu dzīves vienotībai, kas prot izdzīvot savu ikdienas dzīvi ar personisku brīvību un atbildību, it kā līdzdarbojoties Kristus priesteriskajā misijā.

Intervēja *Beat Müller*.

[1] Martins Ronheimers:
*Verwandlung der Welt. Zur Aktualität
des Opus Dei.* Adamas Verlag, K elne,
2006, 174 lpp. ISBN 3 937626 04 2.

C irihe

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/opus-dei-
garigums-veicina-kristigo-sekularismu/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/opus-dei-garigums-veicina-kristigo-sekularismu/)
(10.08.2025)